

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

27. rujna 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Intelektualno vlasništvo – Uredba (EZ) br. 6/2002 – Članak 20. stavak 1. točka (c), članak 79. stavak 1., i članci 82., 83., 88. te 89. – Postupak zbog povrede – Ograničenje prava priznatih dizajnom Zajednice – Pojam ‚citiranje‘ – Uredba (EZ) br. 44/2001 – Članak 6. točka 1. – Nadležnost u odnosu na sutuženika s domicilom izvan države članice u kojoj se vodi postupak – Teritorijalni doseg nadležnosti sudova za dizajn Zajednice – Uredba (EZ) br. 864/2007 – Članak 8. stavak 2. – Pravo primjenjivo na zahtjeve za donošenje naredbi koje se odnose na sankcije i na druge mjere”

U spojenim predmetima C-24/16 i C-25/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koje je uputio Oberlandesgericht Düsseldorf (Visoki zemaljski sud u Düsseldorfu, Njemačka), odlukama od 7. siječnja 2016., pristiglima na Sud 18. siječnja 2016., u postupcima

Nintendo Co. Ltd

protiv

BigBen Interactive GmbH,

BigBen Interactive SA,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. Ilešič (izvjestitelj), predsjednik vijeća, K. Lenaerts, predsjednik Suda, u svojstvu suca drugog vijeća, A. Prechal, C. Toader i E. Jarašiūnas, suci,

nezavisni odvjetnik: Y. Bot,

tajnik: R. Schiano, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 7. prosinca 2016.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Nintendo Co. Ltd, A. von Mühlendahl i H. Hartwig, *Rechtsanwälte*,
- za BigBen Interactive GmbH i BigBen Interactive SA, W. Götz, C. Onken i C. Kurtz, *Rechtsanwälte*,
- za Europsku komisiju, T. Scharf i M. Wilderspin, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: njemački

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 1. ožujka 2017.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjevi za prethodnu odluku odnose se na tumačenje članka 20. stavka 1. točke (c), članka 79. stavka 1. i članaka 82., 83., 88. i 89. Uredbe Vijeća (EZ) br. 6/2002 od 12. prosinca 2001. o dizajnu Zajednice (SL 2002., L 3, str. 1.)(SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 24., str. 45.), članka 6. točke 1. Uredbe Vijeće (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2001., L 12, str. 1.)(SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 30.) te članka 8. stavka 2. i članka 15. Uredbe (EZ) br. 864/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. srpnja 2007. o pravu koje se primjenjuje na izvanugovorne obveze („Rim II”)(SL 2007., L 199, str. 40.)(SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 73.).
- 2 Zahtjevi su podneseni u okviru sporova između Nintendo Co. Ltd (u daljnjem tekstu: Nintendo), društva sa sjedištem u Japanu, s jedne strane, i BigBen Interactive GmbH (u daljnjem tekstu: BigBen Njemačka), društva sa sjedištem u Njemačkoj, i BigBen Interactive SA (u daljnjem tekstu: BigBen Francuska), matičnog društva u odnosu na društvo BigBen Njemačka, sa sjedištem u Francuskoj, s druge strane, povodom tužbi zbog povrede podnesenih zbog navodne povrede prava priznatih Nintendo dizajnom Zajednice čiji je Nintendo nositelj od strane tuženikâ u glavnom postupku.

Pravo Unije

Uredba br. 44/2001

- 3 Uredba br. 44/2001 u odnosima između država članica zamijenila je Konvenciju o [sudskoj] nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima potpisanu u Bruxellesu 27. rujna 1968. (SL 1972., L 299, str. 32., u daljnjem tekstu: Briselska konvencija). Uredba br. 44/2001 stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289.) koja je primjenjiva od 10. siječnja 2015. Članak 66. potonje uredbe, koji se odnosi na prijelazne odredbe, propisuje u stavku 1. da se ona „primjenjuje samo na sudske postupke koji su u tijeku, na vjerodostojne isprave koje su formalno sastavljene ili registrirane te na sudske nagodbe koje su potvrđene ili sklopljene na dan ili nakon 10. siječnja 2015.”.
- 4 Uvodna izjava 11. Uredbe br. 44/2001 predviđala je:

Propisi o nadležnosti moraju biti izuzetno predvidljivi i utemeljeni na načelu da se nadležnost uglavnom utvrđuje prema domicilu tuženika, pri čemu takva nadležnost mora uvijek postojati, osim u nekim točno određenim slučajevima, u kojima je zbog predmeta spora ili autonomije stranaka opravdana neka druga poveznica. [...]
- 5 Članak 6. stavak 1. te uredbe glasi:

„Osoba s domicilom u državi članici, može [također] biti tužena:

1. ako je ona jedan od više tuženika, i pred sudom u mjestu u kojemu bilo koja od tuženih osoba ima domicil, pod uvjetom da su tužbe toliko usko povezane da ih je bolje obrađivati zajedno kako bi se izbjegla opasnost donošenja nepomirljivih sudskih odluka u odvojenim postupcima.”

6 U skladu s člankom 68. stavkom 2. navedene uredbe:

U onoj mjeri u kojoj ova Uredba zamjenjuje odredbe Konvencije iz Bruxellesa, svako pozivanje na odredbe Konvencije smatra se pozivanjem na odredbe ove Uredbe.”

Uredba br. 6/2002

7 Uvodne izjave 6., 7., 22., 29. do 31. Uredbe br. 6/2002 navode:

„(6) [...] ciljevi predloženog djelovanja, poimence, zaštita jednog prava na dizajn za jedno područje koje obuhvaća sve države članice, ne mogu dostatno ostvariti države članice zbog razmjera i učinaka stvaranja dizajna Zajednice i nadležnog tijela za dizajn Zajednice, [...]

(7) Poboļšana zaštita industrijskog dizajna ne potiče samo doprinos pojedinih dizajnera ukupnoj kvaliteti [Unije] na tom području, već također potiče i inovacije i razvoj novih proizvoda i ulaganje u njihovu proizvodnju.

[...]

(22) Provedba ovih prava prepušta se nacionalnim zakonima. Stoga je neophodno osigurati neke osnovne jedinstvene sankcije u svim državama članicama. One moraju omogućiti zaustavljanje povrede prava bez obzira pod kojom je nadležnošću zatražena zaštita.

[...]

(29) Mogućnost učinkovite provedbe zaštite prava koja proizlaze iz dizajna Zajednice na čitavom području [Unije] je od ključne važnosti.

(30) U parničnom postupku treba što je više moguće izbjegavati ‚biranje sudova‘. Stoga je potrebno utvrditi jasna pravila međunarodne nadležnosti.

(31) Ovom se Uredbom ne isključuje primjena zakona o industrijskom vlasništvu ili ostalih odgovarajućih zakona država članica kao što su i zakoni koji se odnose na zaštitu dizajna stečenog registracijom ili oni koji se odnose na neregistrirani dizajn, žigove, patente i korisne modele, nepošteno tržišno natjecanje ili građansku odgovornost, na dizajne zaštićene dizajnom Zajednice.”

8 Člankom 1. stavkom 3. te uredbe određeno je:

„Dizajn Zajednice ima jedinstveni karakter. On ima jednaki učinak u čitavoj [Uniji]. Ne može ga se registrirati, prenijeti ili ga se odreći, ne može biti predmetom odluke kojom ga se proglašava ništavim, niti njegova upotreba može biti zabranjena, osim u odnosu na cijelu [Uniju]. Ovo načelo i njegove posljedice se primjenjuju ako ovom Uredbom nije drukčije predviđeno.”

9 U skladu s člankom 19. stavkom 1. navedene uredbe:

„Registrirani dizajn Zajednice svome nositelju daje isključivo pravo korištenja i sprečavanja bilo koje treće strane da se tim dizajnom koristi bez njegova odobrenja. Spomenuto korištenje posebno obuhvaća izrađivanje, nudenje, stavljanje u promet, uvoz, izvoz ili korištenje proizvoda u kojem je dizajn sadržan ili na koji je primijenjen, ili skladištenje takvog proizvoda u navedene svrhe.”

10 Članak 20. stavak 1. Uredbe br. 6/2002, pod naslovom „Ograničenja prava priznatih dizajnom Zajednice”, utvrđuje:

„Prava priznata dizajnom Zajednice ne ostvaruju se u odnosu na:

- (a) radnje učinjene u privatne i nekomercijalne svrhe;
- (b) radnje učinjene u eksperimentalne svrhe;
- (c) radnje umnožavanja radi citiranja ili podučavanja, ako su takve radnje u skladu s dobrim poslovnim običajima i neopravdano ne nanose štetu uobičajenom iskorištavanju dizajna, te da je naveden njegov izvor.”

11 Člankom 79. stavkom 1. te uredbe određeno je:

„Ako ovom Uredbom nije utvrđeno drukčije, [Briselska konvencija] primjenjuje se na postupke koji se odnose na dizajne Zajednice i na prijave za registraciju dizajna Zajednice, kao i na postupke na osnovi tužbi na temelju dizajna Zajednice i nacionalnih dizajna koji uživaju istodobnu zaštitu.”

12 Na temelju članka 79. stavka 3. navedene uredbe, članci 2. i 4., članak 5. stavci 1., 3., 4. i 5., članak 16. stavak 4. i članak 24. Briselske konvencije se ne primjenjuju u odnosu na tužbe i zahtjeve iz članka 81. te iste uredbe. Iz tog članka 79. stavka 3. također proizlazi da se članci 17. i 18. te konvencije primjenjuju podložno ograničenjima iz članka 82. stavka 4. Uredbe br. 6/2002.

13 U skladu s člankom 80. stavkom 1. te uredbe:

„Države članice na svojim područjima imenuju što je moguće manji broj nacionalnih sudova i vijeća prvog i drugog stupnja (sudovi za dizajn Zajednice) koji obavljaju zadaće koje su im dodijeljene ovom Uredbom.”

14 Članak 81. točka (a) navedene uredbe propisuje:

„Sudovi za dizajn Zajednice imaju isključivu nadležnost:

- (a) za tužbe zbog povrede i – ako su dopuštene prema nacionalnom pravu – tužbe u odnosu na prijetnju povredom dizajna Zajednice.”

15 U članku 82. Uredbe br. 6/2002 propisano je:

(1) „Ovisno o odredbama ove Uredbe i bilo kojim odredbama Konvencije o nadležnosti i izvršenju koje su primjenjive na temelju članka 79., postupci u odnosu na tužbe i zahtjeve navedene [u članku] 81. ove Uredbe pokreću se pred sudovima države članice u kojoj tuženik ima domicil ili, ako nema domicil niti u jednoj državi članici, u bilo kojoj državi članici u kojoj ima poslovni nastan.

[...]

5. Postupci u odnosu na tužbe i zahtjeve iz članka 81. točki (a) i (d) također mogu biti pokrenuti pred sudovima države članice u kojoj je povreda počinjena ili je prijetila opasnost od povrede.”

16 U skladu s člankom 83. te uredbe:

„(1) Sud za dizajn Zajednice čija se nadležnost temelji na članku 82. staccima 1., 2., 3. ili 4. nadležan je za počinjene povrede ili prijetnje povrede na području bilo koje države članice.

[...]

2. Sud za dizajn Zajednice čija se nadležnost temelji na članku 82. stavku 5. nadležan je samo u odnosu na počinjene povrede ili prijetnje povrede na području države članice u kojoj se taj sud nalazi.”

17 Članak 88. stavci 2. i 3. spomenute uredbe određuju:

„(2) U svim pitanjima koja nisu obuhvaćena ovom Uredbom, sud za dizajn Zajednice primjenjuje svoje nacionalno pravo, uključujući i svoje međunarodno privatno pravo.

3. Ako ovom Uredbom nije drukčije predviđeno, sud za dizajn Zajednice primjenjuje pravila postupka koja uređuju istu vrstu postupaka u vezi s pravom nacionalnog dizajna u državi članici u kojoj se sud nalazi.”

18 U skladu s člankom 89. Uredbe br. 6/2002:

„(1) Ako u tužbi zbog povrede ili opasnosti od povrede sud za dizajn Zajednice ustanovi da je tuženik povrijedio ili je namjeravao povrijediti dizajn Zajednice, osim ako postoje posebni razlozi da to ne učini, određuje sljedeće mjere:

- (a) narediti tuženiku zabranu daljnjeg obavljanja radnji kojima se povređuje ili kojima bi se povrijedio dizajn Zajednice;
- (b) narediti oduzimanje proizvoda kojima se vrši povreda;
- (c) narediti oduzimanje materijala i dijelova [...];
- (d) narediti bilo koju drugu odgovarajuću kaznu primjerenu okolnostima, a koja je propisana pravom države članice u kojoj je povreda ili prijetnja povredom izvršena, uključujući i njezino međunarodno privatno pravo.

2. Sud za dizajn Zajednice u skladu sa svojim nacionalnim pravom poduzima one mjere čiji je cilj osigurati poštovanje naloga iz stavka 1.”

Uredba br. 864/2007

19 Sukladno uvodnim izjavama 6., 7., 13., 14., 16. i 19. Uredbe br. 864/2007:

„(6) Pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta stvara potrebu za tim da pravila o sukobu zakona u državama članicama određuju isto nacionalno pravo neovisno o državi suda pred kojim je pokrenut postupak, kako bi se poboljšala predvidivost ishoda parnice, pravna sigurnost u pogledu propisa koji se primjenjuju i slobodno kretanje sudskih odluka.

(7) Područje primjene u materijalnom smislu i odredbe ove Uredbe bi trebale biti u skladu s [Uredbom br. 44/2001] te [s] instrumentima koji uređuju koje se pravo primjenjuje na ugovorne obveze.

[...]

(13) Jedinствена pravila koja se primjenjuju bez obzira na propise čiju upotrebu određuju, mogu spriječiti opasnost od narušavanja tržišnog natjecanja između stranaka [Unije] u parnici.

(14) Zahtjev za pravnom sigurnošću i potreba za donošenjem presuda u pojedinačnim slučajevima bitni su elementi svakog pravosudnog područja. Ova Uredba utvrđuje povezujuće čimbenike koji su najprimjereniji za postizanje tih ciljeva. Stoga, ova Uredba utvrđuje opće pravilo, kao i posebna pravila te u određenim odredbama i klauzulu o odstupanju koja dopušta odstupanje od tih pravila kada je iz svih okolnosti slučaja jasno da je nezakonito postupanje očito jače povezano s nekom drugom državom. Ova pravila stoga stvaraju fleksibilan okvir pravila o sukobu zakona. Jednako tako, omogućuju sudu pred kojim se vodi postupak da pojedinačne slučajeve rješava na odgovarajući način.

[...]

(16) Jedinstvena bi pravila trebala povećati predvidljivost sudskih odluka te osigurati odgovarajuću ravnotežu između interesa osobe kojoj se odgovornost utvrđuje i osobe koja je pretrpjela štetu. Veza s državom u kojoj je nastala neposredna šteta (*lex loci damni*) uspostavlja pravednu ravnotežu između interesa osobe kojoj je utvrđena odgovornost i osobe koja je pretrpjela štetu te također odražava suvremeni pristup građanskoj odgovornosti i razvoju sustava objektivne odgovornosti.

[...]

(19) Trebalo bi odrediti konkretna pravila za konkretna protupravna postupanja kada opće pravilo ne omogućuje odgovarajuću ravnotežu između interesa koji su u pitanju.”

20 Članak 4. stavak 1. te uredbe određuje:

„Ako nije drukčije propisano ovom Uredbom, pravo koje se primjenjuje na izvanugovornu obvezu nastalu iz protupravnog postupanja je pravo one države u kojoj šteta nastane, bez obzira na to u kojoj državi je nastao događaj koji je prouzročio nastalu štetu te bez obzira na državu ili države u kojoj nastanu posredne posljedice tog događaja.”

21 Članak 8. stavci 1. i 2. navedene uredbe predviđaju:

„(1) Pravo koje se primjenjuje na izvanugovornu obvezu nastalu zbog kršenja prava intelektualnog vlasništva pravo je one države za koju se tražila zaštita.

2. U slučaju izvanugovorne obveze nastale zbog kršenja jedinstvenog prava intelektualnog vlasništva Zajednice, pravo koje se primjenjuje na sva pitanja na koja se ne primjenjuju relevantni instrumenti Zajednice, pravo je one države u kojoj je došlo do kršenja.”

22 Sukladno članku 15. točkama (a), (d) i (g) iste uredbe:

„Pravo koje se primjenjuje na izvanugovorne obveze na temelju ove Uredbe posebno regulira:

(a) temelj i opseg odgovornosti, uključujući određivanje osoba koje se mogu smatrati odgovornima za djela koja su počinile;

[...]

(d) u okviru svojih procesnih ovlaštenja, sud može odrediti mjere radi sprečavanja ili prestanka štetne radnje ili naknade štete;

[...]

(g) odgovornost za postupke druge osobe;

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 23 Nintendo je multinacionalno društvo koje djeluje u proizvodnji i prodaji videoigara i igraćih konzola među kojima je igraća konzola Wii i dodatna oprema za nju. Nintendo je nositelj više registriranih dizajna Zajednice koji se tiču dodatne opreme Wii kao što je daljinski upravljač Wii, dodatne opreme kao što su „Nunchuk” za daljinski upravljač Wii koji omogućava različitu kontrolu kompatibilnih igara, dodatak „Wii Motion Plus”, koji se može spojiti na upravljač, kao i Balance Bord, dodatak koji igraču omogućava upravljati igrom preraspoređivanjem težine.
- 24 Big Ben Francuska proizvodi daljinske upravljače i druge dodatke koji su kompatibilni s igraćom konzolom Wii i prodaje ih na svojoj internetskoj stranici izravno potrošačima koji se nalaze među ostalim u Francuskoj, Belgiji i Luksemburgu kao i svojem društvu kćeri, BigBen Njemačka. Potonji preprodaje proizvode koje proizvodi BigBen Francuska, osobito na svojoj internetskoj stranici potrošačima koji se nalaze u Njemačkoj i Austriji.
- 25 Iz spisa podnesenog Sudu proizlazi da društvo BigBen Njemačka ne raspolaže vlastitom zalihom proizvoda. Također prosljeđuje narudžbe koje prima od potrošača društvu BigBen Francuska. Dostava navodno krivotvorenih proizvoda stoga se izvršava iz Francuske. BigBen Njemačka i BigBen Francuska također se koriste slikama proizvoda koji odgovaraju zaštićenom dizajnu čiji je nositelj Nintendo u kontekstu zakonite prodaje određenih proizvoda koje prodaju kao i u svrhu oglašavanja.
- 26 Nintendo smatra da to što BigBen Njemačka i BigBen Francuska prodaju određene proizvode koje proizvodi BigBen Francuska krši prava koja ima na temelju registriranog dizajna Zajednice čiji je nositelj. Također smatra da se tim dvama društvima ne može priznati pravo korištenja slika proizvoda koje odgovaraju tim zaštićenim dizajnim za njihovu komercijalnu aktivnost. Posljedično, pokrenuo je postupak pred Landgericht Düsseldorf (Zemaljski sud u Düsseldorfu, Njemačka) tužbama protiv društava BigBen Njemačka i BigBen Francuska radi utvrđenja povrede prava koja su mu priznata navedenim dizajnim koju su oni počinili.
- 27 Navedeni sud priznao je postojanje povrede Nintendovih registriranih dizajna Zajednice od strane društava BigBen Njemačka i BigBen Francuska. Taj je sud međutim odbio tužbe u dijelu u kojem se odnose na korištenje slika proizvoda koji odgovaraju tim dizajnim od strane tuženika u glavnom postupku. Navedeni sud stoga je naložio društvu BigBen Njemačka da se prestane koristiti navedenim dizajnim na području Unije i također je prihvatio, bez teritorijalnog ograničenja, dodatne zahtjeve Nintenda koji se odnose na to da mu se dostave razni podaci, računi i dokumenti koje drže tuženici u glavnom postupku, da se utvrdi obveza naknade štete Nintendu, naloži uništenje i povlačenje predmetnih proizvoda te objava presude kao i naknada odvjetničkih troškova Nintenda (u daljnjem tekstu: dodatni zahtjevi).
- 28 Kada je riječ o društvu BigBen Francuska, Landgericht Düsseldorf (Zemaljski sud u Düsseldorfu) prihvatio je svoju međunarodnu nadležnost u odnosu na njega te mu je naložio da se prestane koristiti predmetnim zaštićenim dizajnim na području Unije. U pogledu dodatnih zahtjeva, ograničio je doseg svoje presude na djelovanje društva BigBen Francuska vezano uz predmetne proizvode koje dostavlja društvu BigBen Njemačka, bez teritorijalnog ograničenja dosega svoje presude. Kao primjenjivo pravo odredio je pravo mjesta nastanka povrede i smatrao je da se u ovom slučaju radilo o njemačkom, austrijskom i francuskom pravu.
- 29 Nintendo i tuženici u glavnom postupku podnijeli su žalbu protiv te presude pred Oberlandesgericht Düsseldorf (Visoki zemaljski sud u Düsseldorfu).
- 30 U potporu svojoj žalbi BigBen Francuska poziva se na nenadležnost njemačkih sudova za donošenje mjera u odnosu na njega koje imaju doseg u cijeloj Uniji i smatra da takve mjere mogu imati doseg samo na nacionalnom području. Nintendo pak osporava ograničenje tih mjera samo na proizvode koji se nalaze u lancu isporuke između tuženika u glavnom postupku. Nintendo također ističe da se

tuženicama u glavnom postupku ne može priznati pravo na korištenje, u kontekstu njihove gospodarske aktivnosti i u svrhu prodaje njihovih vlastitih proizvoda, slika proizvoda koji odgovaraju registriranim dizajnima Zajednice, dok tuženici u glavnom postupku navode da je takvo korištenje u skladu s Uredbom br. 6/2002. Osim toga, Nintendo smatra da treba primijeniti njemačko pravo na zahtjeve koji se odnose na društvo BigBen Njemačka i francusko pravo na one koji se odnose se na društvo BigBen Francuska, suprotno onome što je odlučio Landgericht Düsseldorf (Zemaljski sud u Düsseldorfu).

- 31 Nintendo od suda koji je uputio zahtjev traži stoga da naloži tuženicama u glavnom postupku da se suzdrže od proizvodnje, uvoza, izvoza, korištenja ili posjedovanja u te svrhe predmetnih proizvoda u Uniji i/ili prikazivanja tih proizvoda, odnosno korištenja slika navedenih proizvoda koji odgovaraju Nintendovim dizajnima Zajednice, na cijelom području Unije. Nintendov zahtjev koji se odnosi na prestanak proizvodnje proizvoda koja prema njemu krši registrirane dizajne Zajednice čiji je nositelj odnosi se samo na društvo BigBen Francuska.
- 32 Nintendo osim toga zahtijeva da se prihvate njegovi dodatni zahtjevi.
- 33 U tim okolnostima, sud koji je uputio zahtjev ističe kao prvo da njegova međunarodna nadležnost u pogledu zahtjeva koji se odnose na društvo BigBen Francuska proizlazi iz članka 79. stavka 1. Uredbe br. 6/2002, tumačenog u vezi s člankom 6. točkom 1. Uredbe br. 44/2001 jer su Nintendovi zahtjevi koji se odnose na društva BigBen Njemačka i BigBen Francuska povezani zbog postojanja lanca isporuka navodno krivotvorenih proizvoda između dvaju tuženika u glavnom postupku. Taj sud međutim dvoji, s obzirom na argumente koje su pred njim iznijeli i Nintendo i BigBen Francuska, je li doseg presude koju je donio Landgericht Düsseldorf (Zemaljski sud u Düsseldorfu) u odnosu na društvo BigBen Francuska, u pogledu Nintendovih zahtjeva, u skladu s odredbama Uredaba br. 44/2001 i 6/2002.
- 34 Kao drugo, sud koji je uputio zahtjev precizira da je pitanje može li se i u kojim okolnostima treći zakonito koristiti slikom proizvoda koji odgovara dizajnu Zajednice kako bi oglašavao proizvode koje prodaje i koji su dodaci proizvodima koji odgovaraju takvom registriranom dizajnu potpuno novo. Stoga je potrebno tumačenje pojma „citiranja” u smislu članka 20. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 6/2002.
- 35 Kao treće, taj sud iznosi sumnje u pogledu zakona koji se primjenjuje na Nintendove dodatne zahtjeve u pogledu prvog i drugog tužitelja u glavnom postupku i u tom kontekstu pita se osobito o dosegu članka 8. stavka 2. Uredbe br. 864/2007.
- 36 U tim okolnostima Oberlandesgericht Düsseldorf (Visoki zemaljski sud u Düsseldorfu) odlučio je prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja, koja su sastavljena jednako u predmetima C-24/16 i C-25/16:

- „1. Može li u postupku provedbe zahtjeva na temelju dizajna Zajednice sud države članice koji je nadležan za tuženika isključivo na temelju članka 79. stavka 1. Uredbe br. 6/2002 u vezi s člankom 6. stavkom 1. Uredbe br. 44/2001, protiv tog tuženika, koji ima sjedište u drugoj državi članici, na temelju toga što je tuženika sa sjedištem u predmetnoj državi članici opskrbio proizvodima kojima se mogu povrijediti prava intelektualnog vlasništva, donijeti mjere protiv prvonavedenog tuženika koje se primjenjuju u cijeloj Europskoj uniji i ne odnose se samo na opskrbu na kojima se temelji nadležnost?
2. Treba li Uredbu br. 6/2002, osobito njezin članak 20. stavak 1. točku (c), tumačiti na način da treća osoba može u komercijalne svrhe upotrijebiti sliku dizajna Zajednice ako želi prodavati dodatnu opremu za proizvode nositelja zaštićene tim dizajnom Zajednice? Ako je odgovor potvrđan, koji se kriteriji na to primjenjuju?

3. Kako se određuje mjesto ,u kojem je došlo do kršenja' iz članka 8. stavka 2. Uredbe Rim II u slučajevima u kojima:
- (a) kršitelj prodaje proizvode kojima se krši dizajn Zajednice putem internetske stranice namijenjene također kupcima u drugim državama članicama, a ne samo u državi članici u kojoj kršitelj ima sjedište;
  - (b) kršitelj isporučuje proizvode kojima se krši dizajn Zajednice u drugu državu članicu koja nije država članica njegova sjedišta?

Treba li članak 15. točku (a) i (g) navedene uredbe tumačiti na način da se tako određeno mjerodavno pravo također primjenjuje na sudjelovanje drugih osoba?"

- 37 Odlukom predsjednika Suda od 1. veljače 2016., predmeti C-24/16 i C-25/16 spojeni su u svrhu pisanog i usmenog dijela postupka i u svrhu donošenja presude.

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

- 38 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li Uredbu br. 6/2002 u vezi s člankom 6. točkom 1. Uredbe br. 44/2001 tumačiti na način da, u okolnostima u kojima se međunarodna nadležnost suda za dizajn Zajednice pred kojim se vodi tužba zbog povrede temelji, u odnosu na prvog tuženika na članku 82. stavku 1. Uredbe br. 6/2002 i s obzirom na drugog tuženika sa sjedištem u drugoj državi članici, na tom članku 6. točki 1. u vezi s člankom 79. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002, jer drugi tuženik proizvodi i dostavlja prvome proizvode koji potonji prodaje, taj sud može, na zahtjev tužitelja, donijeti naredbe u odnosu na drugog tuženika koje se tiču mjera koje ulaze u članak 89. stavak 1. i članak 88. stavak 2. Uredbe br. 6/2002, pokrivajući također postupke drugog tuženika različite od onih koji su u vezi s ranije navedenim lancem isporuka i koja, po potrebi, imaju doseg koji se proteže na cjelokupno područje Unije.
- 39 U tom pogledu valja istaknuti da prema članku 82. Uredbe br. 6/2002 uz poštovanje odredaba te uredbe kao i onih iz Briselske konvencije koje su primjenjive, s obzirom na to da se upućivanje na tu konvenciju treba shvatiti na temelju članka 68. stavka 2. Uredbe br. 44/2001 kao upućivanje na tu uredbu, nadležnost sudova za dizajn Zajednice predviđenih člankom 80. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002 za tužbe i zahtjeve iz njezina članka 81., proizlazi iz pravila predviđenih izravno tom uredbom (vidjeti u tom smislu presudu od 13. srpnja 2017., Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, t. 39.).
- 40 Tim člankom 82. stavkom 1. predviđa se da te tužbe i zahtjevi prije svega ulaze u međunarodnu nadležnost sudova države članice u kojoj tuženik ima domicil ili, ako nema domicil ni u jednoj državi članici, u državi članici u kojoj ima poslovni nastan.
- 41 Što se tiče stavka 5. navedenog članka 82., on osobito uvodi alternativnu nadležnost u korist sudova za dizajn Zajednice države članice u kojoj je povreda počinjena ili prijeti opasnost od povrede.
- 42 Ta pravila o nadležnosti imaju narav *lex specialis* u odnosu na pravila iz Uredbe br. 44/2001 (presuda od 13. srpnja 2017., Bayerische Motoren Werke, C-433/16, EU:C:2017:550, t. 39.).
- 43 Na temelju članka 79. stavka 1. Uredbe br. 6/2002, ako nije određeno drukčije tom uredbom, odredbe Uredbe br. 44/2001 primjenjive su na postupke koji se odnose na dizajne Zajednice. U tom pogledu, stavak 3. članka 79. nabroja odredbe Uredbe br. 44/2001 koje nisu primjenjive na postupke koji proizlaze iz tužbi i zahtjeva iz članka 81. Uredbe br. 6/2002.

- 44 Članak 6. točka 1. Uredbe br. 44/2001 ne nalazi se među odredbama nabrojenima u navedenom članku 79. stavku 3. Nadalje, *lex specialis* sastavljen od pravila predviđenih Uredbom br. 6/2002 navedenih u točkama 40. i 41. ove presude, ne sadrži dodatna pojašnjenja u pogledu uvjeta primjene navedenog članka 6. točke 1. Sud za dizajn Zajednice, poput suda koji je uputio zahtjev u glavnom postupku, stoga može na temelju te odredbe i ako su uvjeti koje predviđa ispunjeni, biti nadležan za tužbu protiv tuženika koji nema domicil u državi članici u kojoj se nalazi taj sud.
- 45 Za primjenu članka 6. točke 1. Uredbe br. 44/2001 treba provjeriti postoji li među različitim zahtjevima koje je podnio isti tužitelj protiv različitih tuženika takva povezanost da je bolje da se o njima odluči istodobno kako bi se izbjegla opasnost donošenja nepomirljivih sudskih odluka u odvojenim postupcima. Da bi se odluke smatrale nepomirljivima, nije dovoljno postojanje razlika u ishodu sporova, već je potrebno da ta razlika nastane u okviru iste činjenične i pravne situacije (presuda od 21. svibnja 2015., CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, t. 20. i navedena sudska praksa).
- 46 U tom posljednjem pogledu, iz sudske prakse Suda u području patenata doduše proizlazi da kad su pred više sudova različitih država članica podnesene tužbe zbog povrede europskog patenta dodijeljenog u svakoj od tih država, protiv tuženika s domicilom u tim državama zbog djela koja su navodno počinjena na njihovu području, eventualne razlike između odluka koje su donijeli predmetni sudovi ne bi bile u okviru iste pravne situacije s obzirom na to da svaku tužbu zbog povrede europskog patenta treba ispitati u odnosu na nacionalni propis koji je na snazi u svakoj od tih država za koje je dodijeljen. Stoga se eventualne različite odluke ne mogu kvalificirati proturječnima (presuda od 13. srpnja 2006., Roche Nederland i dr., C-539/03, EU:C:2006:458, t. 30. do 32.).
- 47 U okviru postupka pred Sudom, tuženici u glavnom postupku među ostalim su istaknuli, pozivajući se na tu sudsku praksu, da određeni zahtjevi koje je iznio tužitelj u glavnom postupku, koji se odnose na pružanje informacija, računa i dokumenata od strane tih tuženika, na utvrđenje obveze naknade štete, na uništenje i povlačenje predmetnih proizvoda, povrat odvjatničkih troškova i objavu presude, ovise o primjeni odredaba nacionalnog prava od strane nadležnog suda i stoga ne mogu biti obuhvaćeni istom pravnom situacijom. Naime, kako je nezavisni odvjetnik naveo u točkama 45. do 52. svojeg mišljenja, takvi su zahtjevi obuhvaćeni ili člankom 89. stavkom 1. točkom (d) Uredbe br. 6/2002 ili člankom 88. stavkom 2. te uredbe, pri čemu svaka od tih odredbi upućuje na nacionalno pravo. Slijedi da ti zahtjevi nisu uređeni autonomno Uredbom br. 6/2002 nego su obuhvaćeni primjenjivim nacionalnim pravom (vidjeti u tom smislu presudu od 13. veljače 2014., H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, t. 52. do 54.).
- 48 Međutim, sud koji je uputio zahtjev smatra da je uvjet koji se odnosi na postojanje iste pravne situacije ispunjen u glavnim postupcima, s obzirom na to da su Nintendovi zahtjevi podneseni pred njim protiv dva tuženika u glavnom postupku zaista dio okvira iste pravne situacije, osobito zbog jedinstvenog karaktera prava priznatih dizajnom Zajednice, kao i s obzirom na djelomičnu usklađenost sredstava provedbe prava intelektualnog vlasništva, ostvarenu Direktivom 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva (SL 2004., L 157, str. 45. i ispravak) (SL 2004., L 195, str. 16.).
- 49 U tom pogledu, valja istaknuti da nositelj dizajna Zajednice želi zaštititi isključivo pravo korištenja tog dizajna Zajednice i zabraniti trećima svako neovlašteno korištenje njime, uspostavljeno člankom 19. Uredbe br. 6/2002 podnošenjem tužbe zbog povrede. S obzirom na to da to pravo proizvodi iste učinke u čitavoj Uniji, irelevantna je okolnost prema kojoj određene mjere koje nadležni sud može donijeti radi osiguranja poštovanja tog prava ovise o odredbama nacionalnog prava, u pogledu postojanja iste pravne situacije u svrhu primjene članka 6. točke 1. Uredbe br. 44/2001.
- 50 Kada je riječ o uvjetu koji se odnosi na istu činjeničnu situaciju, iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da sud koji je uputio zahtjev polazi od premise da postojanje isporuka navodno krivotvorenih proizvoda koje je izvršio najprije BigBen Francuska društvu BigBen Njemačka, a potomji zatim svojim klijentima, dopušta smatrati da je taj uvjet ispunjen. Međutim taj sud se pita mogu li se mjere čije

donošenje zahtijeva tužitelj u glavnom postupku odnositi isključivo na te iste isporuke na kojima se temelji njegova nadležnost ili se one mogu odnositi osim toga na druge isporuke, poput onih koje je izvršio sam BigBen Francuska.

- 51 No, s obzirom na okolnosti u glavnom postupku, gdje je jedan od tuženika u glavnom postupku društvo majka, a drugi njegovo društvo kći, kojima tužitelj u glavnom postupku pripisuje slične odnosno istovjetne radnje kojima se povređuju zaštićeni dizajni i koji se odnose na istovjetne navodno krivotvorene proizvode, koje je proizvelo društvo majka koje ih prodaje za vlastiti račun u određenim državama članicama i također ih prodaje svojem društvu kćeri kako bi ih ono prodavalo u drugim državama članicama, valja podsjetiti da je Sud već smatrao da slučaj u kojem su tužena društva koja pripadaju istoj grupaciji postupala isto ili slično, sukladno zajedničkoj politici koju je razvilo samo jedno od njih, treba smatrati jednakom činjeničnom situacijom (vidjeti osobito presudu od 13. srpnja 2006., Roche Nederland i dr., C-539/03, EU:C:2006:458, t. 34.).
- 52 Stoga, i uzimajući u obzir cilj članka 6. točke 1. Uredbe br. 44/2001 kojim se želi osobito izbjeći rizik nepomirljivih rješenja, postojanje iste činjenične situacije mora u takvim okolnostima, ako se potonje pokažu istinitima - što sud koji je uputio zahtjev mora provjeriti, i kada je podnesen takav zahtjev, obuhvatiti sva djelovanja različitih tuženika, uključujući isporuke koje je izvršilo društvo majka za vlastiti račun, a ne ograničiti se na njihove određene aspekte ili elemente.
- 53 Kada je riječ o teritorijalnom dosegu mjera koji se odnose na sankcije i na druge mjere koje zahtijeva tuženik u glavnom postupku, valja istaknuti da je Sud već presudio da je teritorijalni doseg zabrane daljnjeg obavljanja radnji kojima se povređuje ili kojima bi se povrijedio žig Europske unije u smislu članka 98. stavka 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 40/94 od 20. prosinca 1993. o žigu Zajednice (SL 1994., L 11, str. 1.), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 3288/94 od 22. prosinca 1994. (SL 1994., L 349, str. 83.) (u daljnjem tekstu: Uredba br. 40/94), određen i mjesnom nadležnošću suda za žig Zajednice koji nalaže tu zabranu, kao i teritorijalnim dosegom isključivog prava nositelja žiga Europske unije do čijeg je kršenja došlo povredom ili prijetnjom povredom, kako taj doseg proizlazi iz uredbe br. 40/94 (presuda od 12. travnja 2011., DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, t. 33.).
- 54 To je rješenje izravno primjenjivo na analizu teritorijalnog dosega zabrane povrede ili prijetnje povredom dizajna Zajednice, koja je autonomno uređena člankom 89. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 6/2002 s obzirom na sličnost odredbi Uredaba br. 40/94 i 6/2002, koje uređuju sudsku zaštitu prava dodijeljenih žigovima i dizajnima Zajednice.
- 55 Drugačije rješenje ne može se prihvatiti ni u pogledu određivanja teritorijalnog dosega mjera koje je donio sud za dizajn Zajednice u pogledu zahtjeva koji se odnose na druge sankcije i mjere, poput onih koje je u glavnom postupku tražio Nintendo, koje nisu autonomno uređene Uredbom br. 6/2002.
- 56 U tom pogledu, valja podsjetiti da Uredba br. 6/2002 ima cilj, naveden u uvodnoj točki 29., jamčenja učinkovite provedbe zaštite prava koja proizlaze iz dizajna Zajednice na čitavom području Unije. Taj je cilj temeljan s obzirom na, kao što proizlazi iz članka 1. stavku 3. te uredbe, jedinstven karakter takvih dizajna i okolnosti da proizvode jednake učinke u čitavoj uniji. Navedeni je cilj postignut, u sustavu zaštite navedenih prava utemeljenog Uredbom br. 6/2002, s jedne strane, s nekoliko osnovnih jedinstvenih sankcija koje autonomno predviđa ta uredba i, s druge strane, drugim sankcijama i mjerama koje su u nadležnosti nacionalnog zakonodavca.
- 57 Naime, iako navedena uredba jasno priznaje u uvodnoj izjavi 22. važnost osnovnih jedinstvenih sankcija kojima se želi, neovisno o tome pred kojim se sudom vodi postupak, zaustaviti povrede prava, ipak priznaje, u istoj uvodnoj izjavi, u vezi s uvodnom izjavom 29. iste uredbe, da mjere koje su obuhvaćene nacionalnim pravom, doprinose postizanju tog cilja.
- 58 Stoga valja ispitati teritorijalni doseg mjera koje se odnose na sankcije i druge mjere, poput onih koje zahtijeva Nintendo u glavnom postupku, s obzirom na kriterije navedene u točki 53. ove presude.

- 59 Kada je riječ, kao prvo, o teritorijalnom dosegu prava nositelja dizajna Zajednice, priznatih na temelju Uredbe br. 6/2002, ona se načelno protežu na cjelokupno područje Unije, na kojima dizajni uživaju ujednačenu zaštitu i proizvode učinke (vidjeti analogijom presudu od 12. travnja 2011., DHL Express France, C-235/09, EU:C:2011:238, t. 39.).
- 60 Naime, u skladu s člankom 1. stavkom 3. te uredbe, dizajn Zajednice ima jedinstven karakter i proizvodi iste učinke u cijeloj Uniji. Prema toj odredbi, ne može ga se registrirati, prenijeti ili ga se odreći, ne može biti predmetom odluke kojom ga se proglašava ništavim, niti njegova upotreba može biti zabranjena, osim u odnosu na cijelu Zajednicu.
- 61 Kao drugo, kada je riječ o teritorijalnom dosegu nadležnosti suda za dizajn Zajednice, poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, pred kojim je podnesena tužba zbog povrede, u smislu članka 81. točke (a) Uredbe br. 6/2002, čija je nadležnost osnovana na članku 82. stavku 1. Uredbe br. 6/2002 u odnosu na jednog od tuženika, i pred kojim je drugi tuženik koji nema domicil u državi članici navedenog suda bio valjano tužen na temelju članka 6. točke 1. Uredbe br. 44/2001, u vezi s člankom 79. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002, valja istaknuti da članak 83. Uredbe br. 6/2002 autonomno uređuje doseg nadležnosti sudova za dizajn Zajednice u vezi s povredama i precizira, u stavku 1. da je sud čija se nadležnost temelji na članku 82. stavcima 1., 2., 3. ili 4. te uredbe nadležan za počinjene povrede ili prijetnje povrede na području bilo koje države članice.
- 62 Naprotiv, članak 83. stavak 2. predviđa da je sud za dizajn Zajednice čija se nadležnost temelji na članku 82. stavku 5. te uredbe nadležan samo u odnosu na počinjene povrede ili prijetnje povrede na području države članice u kojoj se taj sud nalazi.
- 63 Uredba br. 6/2002 ne precizira izričito koji bi trebao biti teritorijalni doseg nadležnosti suda za dizajn Zajednice u situaciji poput one koja je opisana u točki 61. ove presude. Međutim, niti iz sadržaja članka 6. točke 1. Uredbe br. 44/2001 niti iz odnosne sudske prakse Suda ne proizlazi da je sudovima pred kojima je valjano pokrenut postupak na temelju navedenog članka 6. točke 1. njihova mjesna nadležnost ograničena u pogledu tuženika koji nema domicil u državi članici u kojoj se vodi postupak.
- 64 Stoga valja smatrati da se mjesna nadležnost suda za dizajne Zajednice, pred kojima su podnesene tužbe zbog povrede u smislu članka 81. točke (a) Uredbe br. 6/2002, u okolnostima poput onih iz točke 61. ove presude, proteže na cijelo područje Unije također u pogledu tuženika koji nema domicil države članice u kojoj se vodi postupak.
- 65 Takvo je tumačenje u skladu sa strukturom i ciljevima Uredbe br. 6/2002. S jedne strane, prema članku 83. te uredbe i kao što se navodi u točkama 61. i 62. ove presude, samo kad se nadležnost suda za dizajne Zajednice temelji na članku 82. stavku 5. navedene uredbe taj sud ima nadležnost ograničenu na počinjene povrede ili prijetnje povrede na području navedene države članice.
- 66 S druge strane, to tumačenje može jamčiti cilj koji se sastoji od osiguranja djelotvorne zaštite dizajna Zajednice registriranih na cijelom području Unije, a za kojim ide Uredba br. 6/2002 (vidjeti u tom smislu presudu od 16. veljače 2012., Celaya Empananza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, t. 44.).
- 67 Iz onoga što prethodi na prvo pitanje valja odgovoriti da Uredbu br. 6/2002 u vezi s člankom 6. točkom 1. Uredbe br. 44/2001 treba tumačiti na način da, u okolnostima poput onih u glavnom postupku, u kojima se međunarodna nadležnost suda za dizajn Zajednice pred kojim se vodi tužba zbog povrede temelji, u odnosu na prvog tuženika, na članku 82. stavku 1. Uredbe br. 6/2002 a u odnosu na drugog tuženika sa sjedištem u drugoj državi članici, na tom članku 6. točki 1. u vezi s člankom 79. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002, jer drugi tuženik proizvodi i dostavlja prvome proizvode koji potonji prodaje, taj sud može, na zahtjev tužitelja, donijeti naredbe u odnosu na drugog tuženika

koje se tiču mjera koje ulaze u članak 89. stavak 1. i članak 88. stavak 2. Uredbe br. 6/2002, pokrivajući također postupanja drugog tuženika različita od onih koji su u vezi s ranije navedenim lancem isporuka i koja, po potrebi, imaju doseg koji se proteže na cjelokupno područje Unije.

Drugo pitanje

- 68 Svojim drugim prethodnim pitanjem, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 20. stavak 1. točku (c) Uredbe br. 6/2002 tumačiti na način da treća osoba, koja bez pristanka nositelja prava priznatih dizajnom Zajednice, upotrebljava, i na svojoj internetskoj stranici, slike proizvoda koji odgovaraju takvim dizajnima, prilikom stavljanja u zakonitu prodaju proizvoda namijenjenih korištenju kao dodataka određenim proizvodima nositelja prava priznatih tim dizajnima, kako bi objasnili ili pokazali zajedničku upotrebu proizvoda koji su tako stavljeni u prodaju i određenih proizvoda nositelja navedenih prava, izvršava radnju umnožavanja u svrhu citiranja u smislu navedenog članka 20. stavka 1. točke (c) i ako je odgovor potvrđan, pod kojim uvjetima takva radnja umnožavanja može biti dopuštena.
- 69 U tom pogledu najprije valja istaknuti da se ograničenje prava priznatih dizajnom Zajednice iz članka 20. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 6/2002 primjenjuje kada korištenje od strane treće osobe takvih zaštićenih dizajna u svrhu citiranja predstavlja „radnju umnožavanja” istih. Dvodimenzionalni prikaz proizvoda koji odgovara dizajnu Zajednice može se smatrati takvom radnjom.
- 70 U nastavku valja ispitati je li takva radnja umnožavanja izvršena u svrhu „citiranja”. U tom pogledu, članak 20. stavak 1. točka (c) Uredbe br. 6/2002 ne upućuje na pravo država članica u pogledu pojma „citiranja”. I iz zahtjeva ujednačene primjene prava Unije i iz načela jednakosti proizlazi da se pojmovi iz odredbe prava Unije koja ne sadrži nikakvo izričito upućivanje na pravo država članica za utvrđivanje njegova smisla i dosega u cijeloj Uniji trebaju tumačiti na autonoman i ujednačen način, koji valja pažljivo izabrati uzimajući u obzir kontekst i cilj odredbe o kojoj je riječ (vidjeti osobito presude od 3. rujna 2014., Deckmyn i Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, t. 14., i od 10. prosinca 2015., Lazar, C-350/14, EU:C:2015:802, t. 21.).
- 71 Kada je riječ o pojmovima iz članka 20. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 6/2002, iz usporednog ispitivanja različitih jezičnih verzija te odredbe proizlazi da među njima postoje razlike u mjeri u kojoj neke od tih verzija, osobito one na francuskom i nizozemskom koriste izraz „illustration” dok druge verzije koriste pojam „citation” kako ističe također nezavisni odvjetnik u točki 74. svojeg mišljenja.
- 72 Međutim, ustaljena je sudska praksa da doslovno tumačenje jedne ili više jezičnih verzija višejezičnog teksta prava Unije, uz isključenje drugih verzija, samo po sebi međutim ne može prevladati jer ujednačena primjena normi Unije zahtijeva da se one tumače osobito u odnosu na verzije koje su ustanovljene u svim jezicima. U slučaju nepodudaranja između jezičnih verzija nekog teksta Unije, dotičnu odredbu valja tumačiti uzimajući u obzir odnose među dijelovima i svrhu propisa čiji je ona dio (vidjeti osobito presude od 4. rujna 2014., Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, t. 46. i navedenu sudska praksu, i od 26. travnja 2017., Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, t. 35.)
- 73 Kada je riječ o cilju Uredbe br. 6/2002, valja reći da ona, prema uvodnim izjavama 6. i 7. uspostavlja zaštitu dizajna za jedno područje koje obuhvaća sve države članice, poboljšanu zaštitu industrijskog dizajna koja ima kao učinak poticanje inovacije i razvoj novih proizvoda i ulaganje u njihovu proizvodnju. Sud je također već precizirao da je cilj te uredbe osigurati učinkovitu zaštitu dizajna Zajednice (vidjeti u tom smislu presudu od 16. veljače 2012., Celaya Emparanza y Galdos International, C-488/10, EU:C:2012:88, t. 44.).

- 74 Stoga, odredbe koje ograničavaju prava priznata nositelju takvih dizajna na temelju navedene uredbe, kao što je njezin članak 20. stavak 1. točka (c) moraju biti predmet uskog tumačenja, a da takvo tumačenje ne može naštetiti korisnom učinku i svrsi tako uspostavljenog ograničenja (vidjeti analogijom presudu od 1. prosinca 2011., Painer, C-145/10, EU:C:2011:798, t. 109. i 133.).
- 75 U tom pogledu valja istaknuti da članak 20. stavak 1. Uredbe br. 6/2002 predviđa u točki (a) ograničenja prava priznatih dizajnom Zajednice u odnosu na radnje učinjene u privatne i nekomercijalne svrhe. S obzirom na to da je ograničenje prava priznatih dizajnom Zajednice predviđeno člankom 20. stavkom 1. točkom (c) različito od onog predviđenog u točki (a) mora se smatrati da tamo navedene radnje umnožavanja moraju biti izvršene u kontekstu komercijalne aktivnosti.
- 76 Kada je riječ o doseg pojma „citiranje” u smislu članka 20. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 6/2002, valja s jedne strane istaknuti da se tom odredbom želi ograničiti prava priznata dizajnom Zajednice u korist radnji umnožavanja koje su temelj za objašnjenja ili komentare onome tko se želi pozvati na to ograničenje. S druge strane, s obzirom na cilj Uredbe br. 6/2002 naveden u točki 73. ove presude, činjenica da se poduzetnika koji stvara nove proizvode kojima je namjena da budu usklađeni s postojećim proizvodima koji odgovaraju dizajnima Zajednice čiji je nositelj drugi poduzetnik, sprječava koristiti slike tih postojećih proizvoda prilikom zakonite prodaje vlastitih proizvoda, kako bi se objasnila ili pokazala zajednička upotreba tih dviju kategorija proizvoda, moglo bi obeshrabrati inovaciju, situacija kakvu navedena uredba želi izbjeći, kao što je također primijetio nezavisni odvjetnik u točki 75. svojeg mišljenja.
- 77 Stoga, treća osoba koja zakonito prodaje proizvode namijenjene korištenju s određenim proizvodima koji odgovaraju dizajnu Zajednice, i koja umnoži potonje kako bi objasnila ili pokazala zajedničku uporabu proizvoda koje prodaje i proizvoda koji odgovara zaštićenom dizajnu, izvršava radnju umnožavanja u svrhu „citiranja” u smislu članka 20. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 6/2002.
- 78 Kada je riječ o ispitivanjima suda koji je uputio zahtjev u vezi uvjeta za mogućnost da se pozovu na to ograničenje, valja podsjetiti da iz članka 20. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 6/2002 proizlazi da je navedeno ograničenje podređeno poštovanju triju kumulativnih uvjeta, odnosno da su radnje umnožavanja u skladu s dobrim poslovnim običajima, da neopravdano ne nanose štetu uobičajenom iskorištavanju dizajna te da je naveden njegov izvor.
- 79 Kada je riječ, kao prvo, o uvjetu sukladnosti radnji citiranja izvršenih radi citiranja s dobrim poslovnim običajima, Sud je već tumačio pojam „poštene poslovne prakse u industriji i trgovini” osobito u smislu članka 6. stavka 1. točke (c) Prve Direktive Vijeća 89/104/EEZ, od 21. prosinca 1988., o usklađivanju zakonodavstava država članica o žigovima (SL 1989., L 40, str. 1.), u smislu da se radi o izrazu obveze lojalnog postupanja u odnosu na legitimne interese nositelja žiga (presuda od 17. ožujka 2005., Gillette Company i Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, t. 41. i navedena sudska praksa). Tu sudsku praksu valja, *mutatis mutandis*, primijeniti na tumačenje pojma dobri poslovni običaji u smislu članka 20. stavka 1. točke (c) Uredbe br. 6/2002.
- 80 Stoga, radnja umnožavanja zaštićenog dizajna radi citiranja ili podučavanja nije u skladu s dobrim poslovnim običajima u smislu navedene odredbe, kada se izvršava na način da odaje dojam da postoji poslovna veza između trećeg i nositelja prava priznatih navedenim dizajnom, ili kada treći, koji se želi pozvati na ograničenje predviđeno tom odredbom u kontekstu prodaje proizvoda koji se koriste zajedno s proizvodima koji odgovaraju zaštićenom dizajnu, krši prava priznata nositelju dizajnom zaštićenim člankom 19. Uredbe br. 6/2002 ili pak kada treći nepošteno iskorištava poslovni ugled navedenog nositelja (vidjeti po analogiji presudu od 17. ožujka 2005, Gillette Company i Gillette Group Finland, C-228/03, EU:C:2005:177, t. 42., 43., 45., 47. i 48.).

- 81 Na nacionalnim sudovima je da provjere je li poštovan uvjet koji se odnosi na sukladnost radnji umnožavanja izvršenih radi citiranja s dobrim poslovnim običajima, uzimajući u obzir u tom smislu sve relevantne okolnosti predmetnog slučaja, osobito općeg prezentiranja proizvoda koji treći prodaje.
- 82 Kada je riječ, kao drugo, o uvjetu kojim se zahtijeva da radnje umnožavanja radi citiranja ne nanose neopravdanu štetu uobičajenom iskorištavanju dizajna Zajednice, valja podsjetiti da se tim uvjetom osobito želi spriječiti da radnja umnožavanja radi citiranja negativno utječe na gospodarske interese koje nositelj prava priznatih dizajnom Zajednice može imati od uobičajenog iskorištavanja navedenog dizajna. Sud koji je uputio zahtjev već je naveo da smatra da je taj drugi uvjet ispunjen u okviru predmeta glavnog postupka.
- 83 Kada je riječ, kao treće, o obvezi navođenja njegova izvora, valja utvrditi da članak 20. stavak 1. točka (c) Uredbe br. 6/2002 ne propisuje način na koje se ono mora izvršiti. Kao što je bilo utvrđeno u točki 75. ove presude, ta odredba želi odobriti korištenje dizajna Zajednice radi citiranja ili podučavanja kod komercijalne djelatnosti, poput one u glavnom postupku.
- 84 U tim okolnostima, kako bi se ispunio uvjet u pogledu navođenja izvora, važno je osobito da vrsta navođenja koja je izabrana u tu svrhu omogućava prosječno obaviještenom potrošaču, i koji postupa s uobičajenom pažnjom i oprežnošću, da lako utvrdi poslovni izvor proizvoda koji odgovara dizajnu Zajednice.
- 85 Međutim, s obzirom na to da je u glavnom postupku izvor istaknut žigom Unije koji pripada nositelju prava priznatih zaštićenim dizajnom Zajednice, na sudu koji je uputio zahtjev je da utvrdi je li takva naznaka u skladu s propisima u području žigova.
- 86 S obzirom na prethodno navedeno, na drugo pitanje valja odgovoriti da članak 20. stavak 1. točku (c) Uredbe br. 6/2002 treba tumačiti na način da treća osoba, koja bez pristanka nositelja prava priznatih dizajnom Zajednice, upotrebljava, i na svojoj internetskoj stranici, slike proizvoda koji odgovaraju takvim dizajnima, prilikom stavljanja u zakonitu prodaju proizvoda namijenjenih korištenju kao dodataka određenim proizvodima nositelja prava priznatih tim dizajnima, kako bi objasnili ili pokazali zajedničku upotrebu proizvoda koji su tako stavljeni u prodaju i određenih proizvoda nositelja navedenih prava, izvršava radnju umnožavanja u svrhu „citiranja” u smislu navedenog članka 20. stavka 1. točke (c), pri čemu je takva radnja dopuštena na temelju te odredbe ako se poštuju kumulativni uvjeti utvrđeni u toj odredbi, što je na nacionalnom sudu da provjeri.

Treće pitanje

- 87 Uvodno valja istaknuti da, kao prvo, sud koji je uputio zahtjev precizira da treće pitanje postavlja samo u slučaju da utvrdi da su društva BigBen Njemačka i BigBen Francuska povrijedila prava priznata Nintendo dizajnom Zajednice, zbog, s jedne strane, proizvodnje, ponude, stavljanja u prodaju, izvoza, uvoza, skladištenja u tu svrhu, proizvoda koje prodaju ili, s druge strane, zbog korištenja slika proizvoda koji odgovaraju navedenom dizajnu u kontekstu prodaje proizvoda koje nude na prodaju.
- 88 No, iako je istina da se sud koji je uputio zahtjev još nije izjasnio o postojanju povrede prava tužitelja u glavnom postupku, priznatih dizajnom Zajednice, ne može se smatrati suprotno onome što tvrdi Europska komisija, da je treće upućeno pitanje nedopušteno. Naime, isključivo je na nacionalnom sudu koji je uputio zahtjev da, ovisno o pojedinostima predmeta o kojem odlučuje, ocijeni potrebu za prethodnom odlukom kako bi mogao donijeti svoju odluku, kao i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Nadalje, utvrđenje takve povrede u glavnom postupku nije potpuno hipotetske naravi (vidjeti u tom smislu presudu od 4. svibnja 2017., HanseYachts, C-29/16, EU:C:2017:343, t. 24.).

- 89 Kao drugo, valja precizirati da se treće pitanje suda koji je uputio zahtjev odnosi samo na sankcije i mjere koje zahtijeva tužitelj u glavnom postupku koje su iznesene u točki 47. ove presude i koje nisu autonomno uređene člankom 89. stavkom 1. točkama (a) do (c) Uredbe br. 6/2002.
- 90 Kao treće, to se pitanje suda koji je uputio zahtjev temelji na premisi prema kojoj je članak 8. stavak 2. Uredbe br. 864/2007 primjenjiv na situaciju poput one u glavnom postupku. Sud koji je uputio zahtjev stoga se pita o tumačenju pojma „države u kojoj je došlo do kršenja” u smislu članka 8. stavka 2. u okolnostima poput onih u glavnom postupku, u kojima se svakom tuženiku u glavnom postupku pripisuje više radnji kojima se povređuje počinjenih u različitim državama članicama Unije. Također se pita primjenjuje li se pravo određeno temeljem te odredbe, sukladno članku 15. Uredbe br. 864/2007 na sudjelovanje.
- 91 U tom pogledu, najprije valja istaknuti da, prema njegovu sadržaju, članak 8. stavak 2. Uredbe br. 864/2007 predviđa da u slučaju izvanugovorne obveze nastale zbog kršenja jedinstvenog prava intelektualnog vlasništva Zajednice pravo koje se primjenjuje na sva pitanja na koja se ne primjenjuju relevantni instrumenti Zajednice pravo je one države u kojoj je došlo do kršenja.
- 92 Istina je da se sankcije i mjere zatražene u glavnom postupku protiv tuženika u glavnom postupku i koje su predmet trećeg prethodnog pitanja nalaze među sankcijama i mjerama koje su obuhvaćene člankom 88. stavkom 2. i člankom 89. stavkom 1. točkom (d) Uredbe br. 6/2002 (vidjeti u tom smislu presudu od 13. veljače 2014, H. Gautzsch Großhandel, C-479/12, EU:C:2014:75, t. 52. do 54.).
- 93 Međutim, te odredbe ne uređuju autonomno te sankcije i mjere nego upućuju, kao što je istaknuto u točkama 47. i 89. ove presude, na pravo država članica koje one određuju, uključujući njihovo međunarodno pravo. Stoga, s obzirom na to da je međunarodno privatno pravo država članica, osim Kraljevine Danske, u pogledu pravila o sukobu primjenjivih zakona u području građanskog i trgovačkog prava, na izvanugovorne obveze, kao i na obveze koje proizlaze iz povrede prava intelektualnog vlasništva Zajednice s jedinstvenim karakterom, bilo ujednačeno donošenjem Uredbe br. 864/2007 (vidjeti u tom smislu presudu od 21. siječnja 2016., ERGO Insurance i Gjensidige Baltic, C-359/14 i C-475/14, EU:C:2016:40, t. 37.), to se upućivanje mora, s obzirom na to da se odnosi na međunarodno privatno pravo, shvatiti tako da se odnosi na odredbe te uredbe.
- 94 U pogledu pojma „države u kojoj je došlo do kršenja” u smislu članka 8. stavka 2. uredbe br. 864/2007, s obzirom na to da taj pojam ne sadržava nikakvo upućivanje na pravo država članica kako bi odredio svoj smisao i doseg, pojmovi takve odredbe prava Unije moraju, sukladno sudskoj praksi navedenoj u točki 70. ove presude, obično biti tumačeni u čitavoj Uniji autonomno i ujednačeno, uzimajući u obzir kontekst odredbe i cilj predmetnog propisa čiji je dio.
- 95 U tom pogledu valja reći da sadržaj članka 8. stavka 2. Uredbe br. 864/2007 upućuje, u verziji na francuskom jeziku, na pravo države „u kojoj je došlo do kršenja”. Takav sadržaj ne omogućava utvrditi uključuje li taj pojam aktivno ponašanje počinitelja kršenja u tako određenoj zemlji, uz isključenje mjesta u kojem to kršenje proizvodi učinke. Naprotiv, druge jezične verzije navedene odredbe, poput španjolske, njemačke, talijanske, litavske, nizozemske, portugalske, slovenske i švedske verzije te odredbe, eksplicitnije su u tom pogledu jer upućuju na pravo države u kojoj „je povreda bila počinjena”. Isto vrijedi za verziju na engleskom jeziku koja upućuje na pravo države „u kojoj je čin kršenja počinjen”.
- 96 Kada je riječ o općoj strukturi i kontekstu u kojem se nalazi članak 8. stavak 2. Uredbe br. 864/2007, iz uvodne izjave 16. te uredbe proizlazi da bi jedinstvena pravila trebala povećati predvidljivost sudskih odluka te osigurati odgovarajuću ravnotežu između interesa osobe kojoj se odgovornost utvrđuje i osobe koja je pretrpjela štetu. U tu svrhu, navedena uredba uspostavlja kao opće načelo pravilo *lex loci damni*, utvrđeno njegovim člankom 4. stavkom 1. na temelju kojeg je pravo koje se primjenjuje na izvanugovornu obvezu nastalu iz protupravnog postupanja pravo one države u kojoj šteta nastane.

- 97 Kao što proizlazi iz uvodne izjave 19. uredbe br. 864/2007, zakonodavac Unije je međutim priznao da bi trebalo odrediti konkretna pravila za konkretna protupravna postupanja kada opće pravilo ne omogućuje odgovarajuću ravnotežu između interesa koji su u pitanju, pri čemu članak 8. stavak 2. navedene uredbe čini takvo pravilo u području izvanugovornih obveza nastalih zbog kršenja prava intelektualnog vlasništva jedinstvenog karaktera.
- 98 Slijedi da u mjeri u kojoj članak 8. stavak 2. Uredbe br. 864/2007 predviđa kriterij posebne poveznice koji se razlikuje od općeg načela *lex loci damni*, predviđenog u članku 4. stavku 1. te uredbe, taj kriterij koji se odnosi na pravo „one države u kojoj je došlo do kršenja” treba shvatiti kao različit od kriterija države „u kojoj šteta nastane” iz članka 4. stavka 1. navedene uredbe. Posljedično, pojam „država u kojoj je došlo do kršenja” u smislu članka 8. stavka 2. iste uredbe treba tumačiti na način da se odnosi na državu u kojoj se dogodio događaj koji je prouzročio štetu, odnosno državu u kojoj je povreda izvršena.
- 99 Valja ipak istaknuti da su sporovi vezani uz povrede prava intelektualnog vlasništva posebno složeni, kako je u bitnome iznio nezavisni odvjetnik u točki 64. svojeg mišljenja. Nije rijetkost da se istom tuženiku pripiše više povreda, tako da više mjesta mogu biti, na temelju mjesta događaja koji je prouzročio štetu, mjerodavna poveznica u svrhu određivanja primjenjivog prava.
- 100 Naime, s jedne strane, na temelju članka 19. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 6/2002, i kao što je izneseno u točki 49. ove presude, pravo priznato dizajnom Zajednice, dodjeljuje svojem nositelju isključivo pravo korištenja i sprečavanja bilo koje treće strane da se tim dizajnom koristi bez njegova odobrenja. „Korištenje” u smislu te odredbe, posebno obuhvaća izrađivanje, nuđenje, stavljanje u promet, uvoz, izvoz ili korištenje proizvoda u kojem je dizajn sadržan ili na koji je primijenjen, ili skladištenje takvog proizvoda u navedene svrhe.
- 101 S druge strane jedinstvena prava intelektualnog vlasništva zaštićena su na čitavom području Unije, pri čemu radnje kojima se povređuje mogu biti počinjene u brojnim državama članicama, čineći tako slabo predvidljivim određivanje primjenjivog materijalnog prava na pitanja koja nisu autonomno uređena mjerodavnim instrumentom Unije.
- 102 Sud je već precizirao da Uredba br. 864/2007, prema uvodnim izjavama 6., 13., 14. i 16., želi osigurati predvidivost ishoda parnica, pravnu sigurnost u pogledu propisa koji se primjenjuju i ujednačenu primjenu navedene uredbe u svim državama članicama (presuda od 17. studenoga 2011., Homawoo, C-412/10, EU:C:2011:747, t. 34.). Nadalje, zakonodavac Unije želio je, kao što proizlazi iz uvodnih izjava 16. i 19. Uredbe br. 864/2007, uvođenjem kriterija poveznice predviđenih tom uredbom uspostaviti razumnu ravnotežu između interesa osobe čija je odgovornost dovedena u pitanje i oštećene osobe. Stoga kriterij poveznice predviđen člankom 8. stavkom 2. te uredbe treba tumačiti imajući na umu gore navedene ciljeve kao i karakteristike tog područja u kontekstu kojeg bi se trebala primjenjivati.
- 103 S obzirom na te ciljeve ne treba se, u okolnostima u kojima su istom tuženiku pripisane različite radnje, kojima se povređuje, koje su obuhvaćene pojmom „korištenje” u smislu članka 19. stavka 1. Uredbe br. 6/2002, počinjene u različitim državama članicama, kako bi se utvrdio događaj koji uzrokuje štetu, pozivati na svaku pripisanu radnju povrede, nego općenito procijeniti ponašanje navedenog tuženika, kako bi se odredilo mjesto gdje je prvotno počinjenje povrede koje je dovelo do pripisanog ponašanja bilo počinjeno ili postoji opasnost da se poćini.
- 104 Takvo tumačenje omogućava sudu pred kojim se vodi postupak da lako utvrdi primjenjivo pravo koristeći jedinstvenu poveznicu povezanu s mjestom u kojem se poćinila ili postoji opasnost da se poćini povreda koja je dovela do više radnji pripisanih tuženiku, sukladno ciljevima navedenima u točki 102. ove presude. To tumačenje također omogućava jamćenje predvidivosti tako određenog prava za sve stranke u parnicama o povredi prava intelektualnog vlasništva Unije.

- 105 Sud koji je uputio zahtjev osim toga iznosi određena pitanja kojima želi odrediti primjenjivo pravo na temelju članka 8. stavka 2. Uredbe br. 864/2007 u okolnostima poput onih u glavnom postupku.
- 106 Prvi slučaj koji navodi sud koji je uputio zahtjev odnosi se na situaciju u kojem se gospodarskom subjektu pripisuje da je ponudio na prodaju, bez pristanka nositelja prava priznatih dizajnom Zajednice, na svojoj internetskoj stranici, proizvode koji navodno krše ta prava, pri čemu je ta stranica dostupna potrošačima u državama članicama različitim od onih u kojima počinitelj povrede ima sjedište.
- 107 U tom pogledu valja precizirati da radnja kojom subjekt koristi elektroničku prodaju nudeći proizvode na prodaju na svojoj internetskoj stranici, namijenjenoj potrošačima u više država članica, kršeći prava priznata dizajnom Zajednice, što je moguće vidjeti na ekranu i naručiti na navedenoj stranici, jest ponuda za prodaju takvih proizvoda. Takav subjekt stoga daje, u smislu članka 19. stavka 1. Uredbe br. 6/2002, ponudu kao i stavljanje na tržište proizvoda koji su navodno krivotvoreni na svojoj internetskoj stranici, pri čemu je takvo ponašanje obuhvaćeno pojmom „korištenje” u smislu te odredbe.
- 108 U takvim okolnostima valja smatrati da se događaj koji uzrokuje štetu sastoji od postupanja subjekta koji nudi na prodaju navodno krivotvorene proizvode, osobito stavljanjem na internet ponudu za prodaju na svojoj internetskoj stranici. Stoga, mjesto u kojem se dogodio događaj koji je prouzročio štetu u smislu članka 8. stavka 2. Uredbe br. 864/2007 mjesto je u kojem se pokrenuo postupak stavljanja na internet ponude na prodaju od strane tog subjekta na stranicu koja mu pripada.
- 109 Kada je riječ o drugoj mogućnosti koju navodi sud koji je uputio zahtjev, kojom se pita o primjenjivom pravu kada subjekt trećem poduzetniku da prenijeti u državu članicu različitu od države u kojoj ima sjedište proizvode koji navodno povređuju prava zaštićena dizajnom Zajednice, valja naglasiti, kao što je precizirano u točki 103. ove presude, da kako bi se utvrdio događaj koji je prouzročio štetu u smislu članka 8. stavka 2. Uredbe br. 864/2007, ne treba se pozivati na svaku pripisanu radnju povrede, nego općenito procijeniti ponašanje navedenog tuženika kako bi se odredilo mjesto gdje je prvotno počinjenje povrede koje je dovelo do pripisanog ponašanja bilo počinjeno ili postoji opasnost da se počini.
- 110 Konačno, kada je riječ o ispitivanju suda koji je uputio zahtjev u pogledu primjenjivog prava na sudjelovanje drugih osoba, valja utvrditi da sud koji je uputio zahtjev nije iznio razloge koji su ga naveli da se pita o tumačenju članka 15. Uredbe br. 864/2007 i koji bi omogućili Sudu da dà koristan odgovor na to pitanje, prema tome mora se smatrati da je ono, na temelju članka 94. Poslovnika Suda, nedopušteno.
- 111 S obzirom na prethodno navedeno, na treće pitanje valja odgovoriti da se članak 8. stavak 2. Uredbe br. 864/2007 mora tumačiti na način da se pojam „država u kojoj je došlo do kršenja” u smislu te odredbe odnosi na državu u kojoj se dogodio događaj koji je prouzročio štetu. U okolnostima u kojima su istom tuženiku pripisane različite radnje kojima se povređuje, počinjene u različitim državama članicama, kako bi se utvrdio događaj koji uzrokuje štetu, ne treba se pozivati na svaku pripisanu radnju povrede, nego općenito procijeniti ponašanje navedenog tuženika kako bi se odredilo mjesto gdje je prvotno počinjenje povrede koje je dovelo do pripisanog ponašanja bilo počinjeno ili postoji opasnost da se počini.

Troškovi

- 112 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) odlučuje:

1. Uredbu (EZ) br. 6/2002 od 12. prosinca 2001. o dizajnu Zajednice, u vezi s člankom 6. točkom 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 44/2001 od 22. prosinca 2000. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, treba tumačiti na način da, u okolnostima poput onih u glavnom postupku, u kojima se međunarodna nadležnost suda za dizajn Zajednice pred kojim se vodi tužba zbog povrede temelji, u odnosu na prvog tuženika, na članku 82. stavku 1. Uredbe br. 6/2002, a u odnosu na drugog tuženika sa sjedištem u drugoj državi članici, na tom članku 6. točki 1. u vezi s člankom 79. stavkom 1. Uredbe br. 6/2002, jer taj drugi tuženik proizvodi i dostavlja prvome proizvode koji potonji prodaje, taj sud može, na tužiteljev zahtjev, donijeti naredbe u odnosu na drugog tuženika koje se tiču mjera koje ulaze u članak 89. stavak 1. i članak 88. stavak 2. Uredbe br. 6/2002, pokrivajući također postupke drugog tuženika različite od onih koji su u vezi s ranije navedenim lancem isporuka i koje, po potrebi, imaju doseg koji se proteže na cjelokupno područje Europske unije.
2. Članak 20. stavak 1. točku (c) Uredbe br. 6/2002 treba tumačiti na način da treća osoba, koja bez pristanka nositelja prava priznatih dizajnom Zajednice, upotrebljava, i na svojoj internetskoj stranici, slike proizvoda koji odgovaraju takvim dizajnima, prilikom stavljanja u zakonitu prodaju proizvoda namijenjenih korištenju kao dodatka određenim proizvodima nositelja prava priznatih tim dizajnima, kako bi objasnili ili pokazali zajedničku upotrebu proizvoda koji su tako stavljeni u prodaju i određenih proizvoda nositelja navedenih prava, izvršava radnju umnožavanja u svrhu „citiranja” u smislu navedenog članka 20. stavka 1. točke (c), pri čemu je takva radnja dopuštena na temelju te odredbe ako se poštuju kumulativni uvjeti utvrđeni u toj odredbi, što je na nacionalnom sudu da provjeri.
3. Članak 8. stavak 2. Uredbe (EZ) br. 864/2007 Europskog parlamenta i Vijeća, od 11. srpnja 2007., o pravu koje se primjenjuje na izvanugovorne obveze („Rim II”) treba tumačiti na način da se pojam „država u kojoj je došlo do kršenja” u smislu te odredbe odnosi na državu u kojoj se dogodio događaj koji je prouzročio štetu. U okolnostima u kojima su istom tuženiku pripisane različite radnje kojima se povređuje počinjene u različitim državama članicama kako bi se utvrdio događaj koji uzrokuju štetu ne treba se pozivati na svaku pripisanu radnju povrede, nego općenito procijeniti ponašanje navedenog tuženika kako bi se odredilo mjesto gdje je prvotno počinjenje povrede koje je dovelo do pripisanog ponašanja bilo počinjeno ili postoji opasnost da se poćini.

Potpisi